

[Maisted]

sen, og det, der selvfølgelig må have éns interesse, er miljøstyrelsens teknikere, som er rådgivere for ministeren og miljøudvalget. Det fremgår klart af Berlingske Tidendes leder i dag, fredag den 8. december, at man kan opstille en række forudsætninger, der er så vanvittige, at man kan tænke sig en hvilken som helst form for ulykke ske.

Men det, der foruroligede mig mere, var, at miljøstyrelsen ikke har fundet anledning til at foretage en nærmere undersøgelse af risikoen ved at fyre med kul og olie, skønt miljøudvalget den 8. marts 1978 faktisk har bedt om at få en redegørelse for, hvilke risici der er ved at anvende kernekraft, olie, kul og gas. På daværende tidspunkt svarede man til udvalget, at man ikke havde det nødvendige grundlag, og at man ikke syntes, det var særlig relevant at foretage disse undersøgelser og give udvalget de nødvendige oplysninger. Derfor må man undre sig over, at hr. H. C. Mortensen fra miljøstyrelsen i dag i Berlingske kan skrive, at man ikke af miljøministeren fik til opgave at foretage den af hr. Korsbech ønskede miljø- og sundhedsmæssige vurdering af konsekvenserne af kul- og olie-fyring. Det vil altså sige, at man har fået en henvendelse fra udvalget, der beder om at få foretaget disse undersøgelser, men det har man ikke fået viderebragt af ministeren, eller man har ganske enkelt ikke ønsket at svare på det.

Jeg har også deltaget i andre høringer, sidst i Ingeniørforeningen, og dér fik jeg nogle andre tal, der belyste problematikken. Der var en engelsk forsker, som påstod, at risikoen ved at fyre med kul var en faktor på 25, risikoen ved at fyre med olie var en faktor på 15, og risikoen ved at anvende A-kraft var en faktor på 0,6. Disse tal siger mig unægtelig, at jeg ikke kan forestille mig, at SFerne har tænkt sig, vi skal slukke lyset her i folketingssalen og lukke Barsebäckværket. Så havde det været mere relevant at spørge, om vi skulle opretholde H. C. Ørsted værket.

Johan Philipsen (V):

Det hedder i den korte skriftlige fremsættelse, at det ikke drejer sig om atomkraft i Danmark, men uanset at dette står der, er forslagens fremsættelse efter min opfattelse et led i en langstrakt kampagne med det ene formål at forskrække den danske befolkning.

Men aldrig er en ny teknik blevet gennemført med tilsvarende forsigtighed og med tilsvarende hårde sikkerhedsforanstaltninger, i øvrigt ganske korrekt.

Nu kører der en lang række atomkraftværker i Øst og Vest, næsten forureningsfrie, og de kører efter min opfattelse ganske fortræffeligt. Men vi oplever en kampagne i alle mulige medier, hvor der optræder artikler om uheld, påståede uheld, og så oplever vi, at man senere, nogle få dage efter, må dementere indholdet af disse alarmerende artikler eller også rette det til, at der var noget i vejen med den konventionelle del af disse værker. Det, der mangler i billedet, og som burde være det spørgsmål, vi skulle stille os, er: hvor er den samlede risiko størst: når vi fyrer med kul, eller når vi fyrer med uran? Og så kunne vi passende af hensyn til arbejderne i de lande, hvor vi køber kullene, også inddrage den risiko, der er ved at bryde kullene, og den er jo ikke ringe.

Men påstanden om, at det usandsynlige skulle ske, lever trods det, at de lægeundersøgelser, som et japansk og et vesttysk lægehold har foretaget i de to ulykkelige japanske byer Hiroshima og Nagasaki, kunne give os megen viden.

Forslaget går ud på, vi på et grundlag, som efter min opfattelse ikke er til stede, med en folketingsbeslutning skal tvinge vor miljøminister til at blande sig i et andet lands anliggender, et land, som er vor nabo, og som vi har tillid til. Jeg finder i øvrigt den svenske filosofi omkring beredskabsplanerne fornuftig. Jeg er enig med ministeren, når han siger, at der intet grundlag er for at rette henvendelse til den svenske regering. Jeg er også enig, når han indirekte føjer til »for nærværende«.

Formuleringen fra arbejdsgruppen er efter min mening sådan, at den ingen kvaler volder mig. Der står, at den skal undersøge virkningerne af et eventuelt alvorligt havari på Barsebäck. Jeg går ud fra, at vi samtidig får afklaret bare nogenlunde striden imellem de lærde om, hvorvidt en nedsmeltning af en reaktorkerne overhovedet er mulig eller ej.

Men vi har altså til gode en fornuftig afvejning af risici ved forskellige former for elproduktion; den får vi formentlig ikke ved denne lejlighed. Jeg indrømmer da gerne, at det er populært at spille på angsten for det ukendte, det, man ikke kender noget til.